

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ก่อปรกับความสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทำให้ภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของคนไทยยุคนี้มากขึ้น เพราะทำให้สามารถติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็น การติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการทูต การเมือง การค้าขาย และการท่องเที่ยวซึ่งทำรายได้เข้าสู่ประเทศอย่างมหาศาล ทำให้ในชีวิตประจำวันของคนไทย จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับโอกาส การงานและสังคม ถึงแม้ว่าคนไทยจะไม่ได้พูดภาษาอังกฤษโดยตรงแต่ก็ยังคงเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษโดยทางอ้อม เนื่องจากภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก (บัญชา อึ้งสกุล, 2545 หน้า 53)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะภาษามีใช้เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือ ทั้งทางด้าน เศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรู้ภาษาต่างประเทศ ยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์(กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 หน้า 221) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษาสากลที่นักเรียน

จะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนควรมีเทคนิคและวิธีการที่จะนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ อันเนื่องมาจากไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ การที่จะใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นผู้เรียนจะต้องมีโอกาสดูฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะของการเรียนภาษา จึงควรประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านและ การฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่กันไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้(Learner Independence) สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต(Lifelong Learning)ทั้งด้านภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งการประกอบอาชีพซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้(กรมวิชาการ, 2546, หน้า 1)

ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐานสากล สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสาร รับข่าวสารและพัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อตลอดจนเลือกสรรและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่มีอยู่มหาศาลอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามคุณภาพของการพัฒนาศักยภาพและความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยก็ยังไม่เป็นที่น่าพอใจมากนัก เช่น จากรายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2552 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1, 2552) ช่วงชั้นที่ 2 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต 1 แสดงให้เห็นถึงการไม่ประสบผลสำเร็จของการเรียนภาษาอังกฤษ ดังผลการประเมินต่อไปนี้

ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมชนบ้านร้อง อำเภองาว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต 1 พบว่า ผลการประเมินในภาพรวมอยู่ในระดับ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 24.33 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) เท่ากับ 13.31 โดย ผลการประเมินแยกเป็น สาระการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 15.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.)เท่ากับ 9.26 และสาระการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 9.33 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.25 ซึ่งต่ำกว่าระดับมาตรฐานและค่าเฉลี่ยของระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ถ้าปาง เขต 1 ผลการประเมินดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนชุมชนบ้านร้อง ยังไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตร

จากการวิเคราะห์ปัญหาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดังกล่าว จะเห็นได้ว่านักเรียนมีผลการประเมินอยู่ในระดับปรับปรุงเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหาพบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาเนื้อหาในบทเรียนที่ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน บทเรียนอาจยากหรือง่ายมากเกินไป หรือเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ และไม่ทันสมัยทำให้นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้น ทำให้มีความสนใจในภาษาอังกฤษน้อยและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปัญหาด้านเนื้อหาบทเรียนที่ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน บทเรียนอาจยากหรือง่ายเกินไป หรือเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจและไม่ทันสมัย ทำให้นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้น ทำให้มีความสนใจในภาษาอังกฤษน้อยและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ การเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีย์ สังฆานาคินทร์ (2542, หน้า 2-3) พบว่าเนื้อหาที่ผู้สอนใช้เป็นสื่อในกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษนั้น ส่วนใหญ่เป็นสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ สื่อต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้เขียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไกลตัวที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและกระบวนการในการอ่านเป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียนถ้าหากผู้เรียนไม่มีภูมิหลัง (Prior Background Knowledge) เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนไม่ว่าจะเป็นด้านลักษณะ ลีลาการเขียน หรือเนื้อหาในสาขาต่าง ๆ รวมทั้งวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ละเอียดลึกซึ้ง ก็ย่อมที่จะทำความเข้าใจเนื้อหา นั้นได้ยาก ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจถ่องแท้ ดังนั้น การเลือกเนื้อหาที่มีภูมิหลังด้านสังคมและวัฒนธรรมของผู้เรียนมาเป็นสื่อในการเรียนการสอน จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการเลือกสื่อที่ใช้ในการเรียนรู้ที่สื่อหรือเนื้อหาที่ผู้เรียนคุ้นเคย จะทำให้ผู้เรียนทำความเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายเพราะจะทำให้การเข้าใจความหมายทางด้านภาษาของผู้เรียนเร็วขึ้นและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการทำการวิจัยของ วิไลพร ไชยประสิทธิ์(2546) พบว่า สภาพปัญหาของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษคือการนำเอาหลักการและแนวคิดของต่างประเทศมาใช้ โดยไม่ได้มีการปรับให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและสภาพความเป็นจริงของสังคมไทยและบริบทรอบตัวของผู้เรียน ส่งผลให้ได้เรียนในสิ่งที่ไกลตัวและไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ นักเรียนไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น อีกทั้งทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเนื้อหาที่เรียนได้ เพราะเนื้อหาบทเรียนส่วนใหญ่ยังคงเน้นเนื้อหาจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่เข้าใจ ไม่สนใจ และขาดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมีความรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยากแก่การเข้าใจ จากสภาพปัญหาดังกล่าว การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงเปิดโอกาสให้สามารถจัดการเรียนการสอนในสถานการณ์ต่างๆทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน สังคม โดยให้

ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมในชุมชนและสภาพท้องถิ่น ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 27 กำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสารของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ สถานศึกษาจึงมีหน้าที่กำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์หรือมวลความรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ รวมทั้งจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเอง ทั้งนี้ ขจิต ฝอยทอง (วารสารวิชาการ, 2548, หน้า 150) ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นนั้น จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะได้เรียนในเรื่องที่ใกล้ตัว มีประโยชน์ต่อตนเองอย่างแท้จริง อีกทั้งทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักและเห็นคุณค่าของท้องถิ่นตน เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ ตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งในการร่วมอนุรักษ์และถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยออกสู่สังคมโลก

สำหรับหลักสูตรท้องถิ่นนั้น เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นจากสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียนหรือสร้างจากหลักสูตรแกนกลางที่ปรับ ให้เข้ากับสภาพชีวิตจริงของผู้เรียนตามท้องถิ่นต่างๆ หรือสร้างจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่มีผลกระทบต่อผู้เรียน หลักสูตรท้องถิ่นจะสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นนั้นๆ เน้นการเรียนรู้ชีวิตของตนเอง ปรับตนเอง ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการ การใช้เทคโนโลยีและข่าวสารข้อมูลในการเรียนรู้ต่างๆ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ตามสภาพชีวิตจริงของตนเองสามารถนำเอาความรู้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาเศรษฐกิจและท้องถิ่นได้ นอกจากนี้ สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 161) ได้กล่าวว่า หลักสูตรท้องถิ่นนั้นเป็นการพัฒนามาจากหลักสูตรระดับชาติ ให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้

ความสำคัญของหลักสูตรท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องมาจากหลักสูตรท้องถิ่น เกิดจากการที่ผู้เรียนและครูสร้างขึ้นตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน หรือเรื่องที่เป็นปัญหาของสังคมหรือของผู้เรียนเองในขณะนั้นๆ เนื้อหาที่เรียนจึงเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ให้เกิดกับผู้เรียนให้สอดคล้อง พื้นฐานความรู้และความสนใจของผู้เรียน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเรียนจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้เรียนและสอดแทรกเนื้อหาที่เป็นความรู้ ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนเพิ่มเติมผู้เรียนจะสามารถสร้างความรู้และ สติปัญญาจากประสบการณ์เดิม

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ในระดับการศึกษาช่วงชั้นที่ 2 ในโรงเรียนชุมชนบ้านร้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับชั้นสุดท้ายของช่วงชั้นที่ 2 เนื่องด้วยจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ผู้วิจัยประสบปัญหาคือ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน ไม่รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายเพราะคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก น่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจหรือไม่ชอบเรียน การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะนักเรียนเกิดเจตคติแง่ลบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในขณะเดียวกัน นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษ เพราะแทบไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เกิดความรู้สึกลัวว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัว เนื่องจากสถานที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ในชนบท ก่อนข้างไกลตัวเมือง นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ขณะที่พ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างหรือเป็นเกษตรกร ไม่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ จากเจตคติด้านลบและบริบทของโรงเรียนที่ไม่เอื้อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่อยู่ในชนบท เพราะขาดการเชื่อมโยงความรู้ด้านภาษาอังกฤษกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบความรู้ระดับชาติ (O-NET) ต่ำกว่าเป้าหมายที่สถานศึกษากำหนดไว้ อีกทั้งการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นนี้ จะเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ โดยนำความรู้จากท้องถิ่นเชื่อมโยงสู่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพราะอำเภอองาว เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดลำปาง ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ มีประเพณีวัฒนธรรมที่น่าสนใจ เป็นอำเภอที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมศึกษาสถานที่และประเพณีวัฒนธรรม รวมถึงสถานที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ติดกับถนนสายหลัก เป็นทางผ่านที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางมาเยี่ยมชมโรงเรียนอยู่เป็นประจำ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสาร หากผู้เรียนได้ทราบคำศัพท์และเรื่องราวที่เป็นภาษาอังกฤษ ย่อมจะเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนมากขึ้น เพราะผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่ใกล้ตัวและนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน รวมถึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นและเกิดความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นได้อีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นควรพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านร้อง อำเภอองาว จังหวัดลำปาง
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

3. เพื่อศึกษาความตระหนักในคุณค่าของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นหลังจากเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านร้อง อำเภองาว จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนามาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของผู้เรียนซึ่งได้จากคำขวัญของอำเภองาว จังหวัดลำปาง ซึ่งเกี่ยวข้องกับสถานที่ที่สำคัญในท้องถิ่น ประเพณีวัฒนธรรมในอำเภองาว จังหวัดลำปาง การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ ยึด คำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ของช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 และได้รับการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญในด้านความถูกต้องของภาษาและโครงสร้างทางไวยากรณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนามาบทเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการสร้างและการประเมินผลบทเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการนำไปใช้สอนกับนักเรียน และการปรับปรุงเนื้อหาให้มีคุณภาพ เหมาะสมกับการนำไปใช้ต่อไป

บทเรียนที่ใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่นำมาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน มีเนื้อหาที่ได้มาจากคำขวัญของอำเภองาว จังหวัดลำปาง ซึ่งเกี่ยวข้องกับแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นอำเภองาว ได้แก่ สถานที่ที่สำคัญ ประเพณี วัฒนธรรมในท้องถิ่น มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความตระหนักในคุณค่าของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียน โดยการตอบแบบสอบถามที่แสดงถึงการรับรู้ การเข้าใจในคุณค่าและเห็นความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น มีความตั้งใจและเต็มใจที่จะอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น มีการเสนอแนะแนวทางในการอนุรักษ์แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นได้

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้บทเรียนที่ใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนชุมชนบ้านร้อง อำเภองาว จังหวัดลำปาง ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และสามารถขยายผลไปสู่โรงเรียนอื่น ๆ ได้
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอน ได้เห็นวิธีการพัฒนาบทเรียนที่ใช้แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นในรายวิชาอื่น ๆ ตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตรได้ตามความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรในโรงเรียนต่อไป
3. นักเรียนเกิดความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น